

má sloužiti podle svého účelu především potřebám peněžních ústavů, na něž se působnost žal. úřadu nevztahuje, tak že tento z vlastních zkušeností potřeby jejich spolehlivě posouditi nemůže. To dosvědčuje i výnos ze 7. března 1902 č. 12600 ai 1900, který vydalo min. obchodu ve shodě s min. vnitra jako interní pokyn k prov. min. nař. ze 7. března 1902 č. 53 ř. z., a v němž politickým zem. úřadům uložilo, aby, rozhodující o žádostech za udělení koncese ve smyslu tohoto nařízení, co do otázky, je-li potřeba takového podniku, vyslechly obchodní a živnostenskou komoru, a jde-li o agentury určené pro bursovní ruch, též správy burs. Vzhledem k uvedeným okolnostem bylo třeba před vydáním nař. rozhodnutí provésti nutná šetření o otázce místních poměrů, zejména také o místní potřebě.

Nestalo-li se to, pak nemá úsudek úřadu o místní potřebě opory a bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 6 zák. o ss.

Č. 3604.

V y v l a s t n ě n í: Zemský správní výbor v Praze není příslušným rozhodovati o odvoláních z výměru magistrátu hl. města Prahy, kterým byl vlastník domu v pražském obvodu asanačním ve smyslu § 5 pražského zákona asanačního vyzván, aby ve lhůtě nikoliv kratší dvou let uvedl svoji nemovitost v souhlas s regulačním projektem nebo na ní vystavěl budovu tomuto projektu přiměřenou.

(Nález ze dne 12. května 1924 č. 8380).

V ě c: J. D. v Praze (adv. Dr. Arn. Steiner z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze (za zúčastněnou obec hl. města Prahy mag. rada Dr. Ant. Eršil) o lhůtu k úpravě domu v asanačním obvodu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výnosem magistrátu hl. města Prahy z 12. června 1913 byl st-1 na základě § 5 zák. z 11. února 1893 č. 22 ř. z., ze 17. dubna 1903 č. 88 ř. z. a zák. z 24. března 1913 č. 50 ř. z. a podle vynesení býv. min. vnitra z 25. února 1893 č. 28 z. z. vyzván, aby svůj dům č. p. — v Praze nejdéle do 15. července 1915 uvedl ve shodu s návrhem upravovacím, neb aby vystavěl budovu odpovídající upravovacímu návrhu. Dne 26. července 1922 podal st-1 k magistrátu hl. města Prahy žádost, aby mu svrchu zmíněná lhůta byla prodloužena nejméně do konce roku 1925. Žádost ta byla ve všech stolicích, posléze nař. rozhodnutím zsv-u zamítnuta.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss:

Nežli se mohl nss zabývatí meritem nař. rozhodnutí, musil z povinnosti úřadu přihlídnouti k tomu, zdali nař. rozhodnutí vydáno bylo úřadem k tomu kompetentním. V té příčině dlužno míti na zřeteli toto:

Zákon z 11. dubna 1893 č. 22 ř. z., jehož platnost byla pozdějšími zákony prodloužena, posléze zák. z 3. července 1923 č. 148 Sb. do dne 7. dubna 1933, bylo hl. městu Praze propůjčeno právo vyvlastňovací za účelem regulace asanačního obvodu v zákoně blíže označeného. Pod-

mínkou pro vykonání vyvlastňovacího práva dle tohoto zákona jest, aby k žádosti městské rady pražské magistrát vyzval majitele takových nemovitostí, které účelu, jehož má býti regulací docíleno, nevyhovují, aby ve lhůtě nikoliv kratší dvou let svou nemovitost uvedli v souhlas s regulačním projektem nebo na ní vystavěli budovu tomuto projektu přiměřenou (§ 5 zák.), a když majitel nemovitosti tomu vyzvání v ustanovené lhůtě nevyhoví, může město Praha přikročiti k výkonu práva vyvlastňovacího (§ 6 zák.).

Podle odst. 2. § 5 není do vyzvání ve smyslu tohoto předpisu vydaného stížnost přípustná.

Stejným aktem úředním, jako jest tato výzva a ustanovení lhůty k jejímu splnění, jest i event. prodloužení této lhůty. Tudíž také proti rozhodnutí o žádosti za prodloužení lhůty nebo poskytnutí nové lhůty není opravného prostředku.

Když žal. úřad přes to v pořadu instancí věcně rozhodoval o stížnosti nepřipustné, osobil si tím kompetenci, která mu zákonem propůjčena není, a porušil tak zákon v předpisech svrchu uvedených.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 3605.

O b e c n í ú ř e d n í c i: Za platnosti zák. o obecních úřednících z r. 1908 může i toliko provisorní jmenování obecního úředníka býti provedeno jenom obecním zastupitelstvem.

(Nález ze dne 12. května 1924 č. 8388).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 119 adm.

V ě c: K. Sch. v H. L. proti zemskému správnímu výboru v Praze o přiznání charakteru obecního úředníka.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad postupem instancí žádost st-lovu za propůjčení místa policejního úředníka a zařazení do stavu obecních úředníků.

Stížností do rozhodnutí toho podanou vytýká st-I rozhodnutí tomu nezákonnost, již dovozuje takto:

»St-I byl sice do služeb obce přijat pouze jako obecní zřízenec, avšak dnem 1. března 1919 byl nař. starostou obce v souhlasu s předsedou policejní sekce na základě § 4 organ. statutu pro bezpečnostní stráž obce H. L. ze 14. června 1898 přenesen onen kruh úředních funkcí, jenž tehdy v organismu městské správy byl pravoplatně systemisován jako místo policejního úředníka.

Podle § 32 ob. zřiz., § 7 zák. o obec. úřednících a čl. I. č. 1 prov. nař. k tomuto zák., přísluší tomuto právnímu jednání starosty a předsedy policejní sekce právní význam platného ustanovení provisorním úředníkem obecním, neboť právo jmenovati obecní úředníky v cit. zákonných předpisech vyhrazené obecnímu zastupitelstvu, zahrnuje v sobě i právo zmocnití usnesením generelně nebo individuálně některý jiný orgán obce k individuálnímu jmenování jménem zastupitelstva. Tako-